

رؤسای جمهوری
ایالات متحده، هر
سال قید «کشور
دوست» را نابخردانه
به چین اعطا
می‌کردند. در سال
۲۰۰۰، این اشتباه با
دائمی کردن این
قید عمیق‌تر شد؛
زیرا اهرم فشار ایالات
متحده بر چین
به شکل ملموسی
تضعیف شد. ایالات
متحده با باز کردن
دروازه ورود چین
به سازمان تجارت
جهانی اشتباه بزرگی
را مرتکب شد.

تقویت و تحکیم نهادهای بین‌المللی به بالاترین حد خود خواهد رسید. این منطق زمانی که درباره چین به کار گرفته شد، به معنای سیاست همکاری و تعامل بود، یعنی ایالات متحده، چین را در اقتصاد جهانی ادغام کرد به این امید که چین بهتری باشد. این طور استدلال می‌شد که در نهایت، چین به یک دموکراسی حامی حقوق بشر تبدیل خواهد شد و یک بازیگر جهانی وظیفه‌شناس خواهد بود. برخلاف واقع‌گرایی، که از رشد چین واهمه داشت، «سیاست همکاری» از آن استقبال می‌کرد.

این سیاست پرمخاطره همکاری جویانه از حمایتی عمیق، گسترده و چشمگیر برخوردار شد، به طوری که چهار دولت را در بر گرفت. جورج هربرت بوش حتی پیش از پایان جنگ سرد به تعامل با چین متعهد بود. در یک کنفرانس مطبوعاتی پس از کشتار میدان تیان‌آن‌من در سال ۱۹۸۹، بوش ادامه همکاری و تعاملات اقتصادی با چین را این‌گونه توجیه کرد که «روابط تجاری اساساً به پیگیری برای آزادی بیشتر منتهی شده است» و نیز اینکه، مشوق‌های اقتصادی باعث شده دموکراسی‌سازی اکنون «توقف ناپذیر» شود. دو سال بعد، هنگامی که از وی به علت تکرار قید «کشور دوست» برای چین انتقاد شد، او از همکاری‌ها با این سخن دفاع کرد که این سیاست «کمک خواهد کرد فضایی برای تغییرات دموکراتیک ایجاد شود».

در پویش انتخاباتی ۱۹۹۲، بیل کلینتون از بوش برای «در آغوش گرفتن» چین انتقاد کرد و کوشید پس از ورود به کاخ سفید به چین سخت بگیرد، اما خیلی زود راهش را تغییر داد و در ۱۹۹۴ اعلام کرد که ایالات متحده باید در قبال چین «همکاری‌ها را تشدید کند و توسعه دهد» و افزود که این کار باعث خواهد شد چین «قدرتی مسئولیت‌پذیر باشد و نه تنها از نظر اقتصادی به رشدش ادامه دهد، بلکه به حدی از پختگی سیاسی نایل گردد که لازمه رعایت حقوق بشر است». کلینتون خود رهبری تلاشی را بر عهده گرفت که هدفش متقاعد کردن کنگره به اعطای قید دائم «کشور دوست» به چین بود تا راه را برای ورود چین به سازمان تجارت جهانی هموار سازد. در سال ۲۰۰۰ وی چنین گفت: «اگر به آینده‌ای با آزادی و گشایش بیشتر برای مردم چین معتقد هستید، باید با این توافق موافقت کنید».

جورج واکر بوش نیز برای وارد کردن چین به اقتصاد جهانی تلاش را ادامه داد و به عنوان نامزد ریاست جمهوری وعده داد که «تجارت با چین باعث ارتقای آزادی‌ها می‌شود». بوش در نخستین سال ریاست جمهوری‌اش، اعلامیه اعطای قید دائمی «کشور دوست» را امضا کرد و گام‌های نهایی برای هدایت چین به سازمان تجارت جهانی را برداشت.

دولت اوباما نیز همین رویه را ادامه داد. در سال ۲۰۱۵ اوباما گفت: «از زمانی که من رئیس‌جمهور بوده‌ام، هدفم این بوده است که به شکل مستمر با